

1

MOL

Uil zit roerloos op een tak. Hij luistert goed. Hoort hij iets in een struik? Valt er daar beneden iets te pakken? Te klauwen? Te vreten?

En kijk, daar beweegt iets in het zand. Uil kan het horen en zien. Er steekt iets uit. Een snuit. En dan twee stippen in een kop. Toch geen pop? Nee, het is ... een mol. Hij kruipt uit de grond. Dan staat hij stil, alleen zijn snuit beweegt. Mol ruikt bladeren en mos.

Ooit pak ik hem, denkt Uil. Maar vandaag nog niet. Ik heb geduld.

‘Li-li-li.’ Hoort Mol daar een vogel, midden in de nacht?
Eerst klinkt het zacht. *‘Lu-lu-lu.’* Dan wat luider.
‘Wi-wi-wi.’ Het is Nachtegaal. Ze fluit laag en hoog.
‘Wat zing jij mooi,’ zegt Mol.

‘Li-li-lu.’

‘Ik wil ook graag leren zingen.’
‘Aaaaai aaaaai,’ zegt Nachtegaal. ‘Een mol die zingt?
Dat lijkt me geen goed idee.’
‘Maar mijn oma zong zo mooi,’ zegt Mol.
‘Piepte, bedoel je. Een mol piept en gromt.’
‘Nee, mijn oma zong. En ik wil het ook leren.’
‘Vraag het dan aan haar,’ zegt Nachtegaal. ‘Zij leert het
jou wel.’
‘Maar ze is er niet meer,’ zegt Mol.
Nachtegaal fluit wat zachter.
‘Ze zong de hele dag door. Ze wou het mij leren, maar
daar had ik geen zin in. Toen niet. Nu wel.’ Mol buigt zijn
hoofd. ‘Daarom wil ik het graag leren. Dan kan ik zingen
voor haar. Ze kan het misschien horen.’
‘Misschien,’ zegt Nachtegaal.
Even is het stil.

‘Dus,’ zegt Mol. ‘Denk jij dat ik kan leren zingen?’
‘Iedereen kan dat,’ antwoordt Nachtegaal. ‘Maar voor mollen is het net iets moeilijker.’
Mol knippert met zijn ogen. ‘Waarom?’
‘Omdat je geen vogel bent,’ zegt Nachtegaal.
‘Mijn oma was ook geen vogel. En toch zong ze.’
‘Wat is er met haar gebeurd?’ vraagt Nachtegaal.

‘Ze is plots verdwenen. In een val, zegt mijn vader.
Of gepakt door een uil. Ik heb haar nooit meer gezien.’
Nachtegaal schudt haar veren. ‘Weet je, Mol. Ik zal je
helpen.’ Ze draait haar kop naar het topje van een boom.
‘Mee-ee-ees,’ fluit ze. ‘Mee-ee-ees, word wakker.’

‘Pwieriet.’ Dat komt vanuit de boom. *‘Pwieriet.’*

En daar is Mees al. Ze landt in het gras.

‘Tsi-tsi-tsii.’ Mees klinkt slaperig. ‘Alle wormen nog
aan toe! Waarom maak je me wakker?’

‘Dit is belangrijk, Mees. Kan jij Mol leren zingen?’

Mees houdt haar kopje scheef. ‘Zingen? Maar mollen
kunnen helemaal niet ...’

‘Aaaaai aaaaai,’ fluit Nachtegaal. Met haar kleine snavel
wijst ze in de richting van Mol. ‘Mollen kunnen léren zingen.
Niet zo goed als wij, maar ze kunnen het wel proberen.’

‘Si-si-si-tjuu.’ Als jij het zegt,’ fluit Mees. ‘Laat eens
horen, Mol. Zing een liedje.’

Maar Mol durft niet.

‘Toe nu,’ zegt Nachtegaal. ‘Doe het voor oma Mol.’

‘Oma Mol?’ vraagt Mees. ‘Die heb ik al eens bezig
gehoord. Ze dácht dat ze kon zingen. Maar ...’

‘Aaaaai aaaaai,’ komt Nachtegaal tussen. ‘Oma Mol kón zingen. Jij hebt vast een andere mol gehoord.’

‘*Si-si-si-tjuu,*’ fluit Mees. ‘Goed dan, zoals je wilt. Maar – nu ik erover nadenk – oma Mol kon wel puffen en brommen in het juiste ritme. Daar had ze talent voor.’

De donkere oogjes van Mees priemen in die van Mol.

‘Probeer jij het eens, Mol. We moeten je stem toch horen. Anders kunnen we je niets leren.’

‘Toe nou,’ zegt Nachtegaal. ‘Zing zoals oma Mol.’

‘Liever niet zoals oma Mol,’ fluistert Mees tegen Nachtegaal. ‘Dat was niet zo geweldig.’

Maar Mol hoort het niet. Hij is alleen maar bezig met bang te zijn. Durft hij te zingen? Zoals oma Mol? Hij ademt diep en ... laat een afschuwelijk geluid horen. Het snerpt en schreeuwt in de nacht.

‘*Aaaaai aaaaai,*’ zingt Nachtegaal.

‘Alle wormen nog aan toe,’ zegt Mees.